

stille til Ministeriet, at dette bliver overholdt; det maa fremgaa af Anbefalingen, at det er en Anbefaling, der er givet ved en Beslutning, taget paa et Møde af Kommunalbestyrelsen.

Der har i Udvalget været fremsat den Tanke, at som Forslaget nu var affattet, var det ikke nødvendigt at tidsbegrænse Loven. Flertallet har dog anset det for rigtigst at tidsbegrænse den til et Aar. Vi lever jo i en Overgangsperiode, og det er ikke usandsynligt, at der ogsaa paa dette Omraade i det følgende Aar kan indhøstes Erfaringer, som der bør tages Hensyn til ved en eventuel Fornyelse af Loven eller, som ogsaa nogle har anbefalet, ved Optagelse af de herhen hørende Bestemmelser i en ny Affattelse af Udstykningsloven af 6. April 1906. Med disse Bemærkninger og med det Forbehold, jeg har taget, skal jeg paa hele Udvalgets Vegne anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse.

Lillelund: Som nævnt af den ærede Ordfører er det et fuldstændig nyt Lovforslag, der her foreligger til Behandling. Da Udvalget er enigt om den nye Affattelse, ligger deri, at vi kan tiltræde den Motivering, den ærede Ordfører gav for, at vi er gaaet til en saa gennemgribende Ændring af Loven. Der er kun et enkelt Punkt, paa hvilket jeg har taget Forbehold. Det er det Punkt, hvor der tales om, at Udstykning er tilladt uden Landbrugsministerens Dispensation, naar Byggegrunden er under $\frac{1}{2}$ Hektar. Det forekommer mig ret urimeligt at sætte Grænsen paa den Maade. Samfundsmæssigt set er der ikke nogen som helst Grund til at begrænse Byggegrundenes Størrelse. Udviklingen gaar i Retning af, at Byggegrundene, og dermed Haverne, bliver større og større, saaledes at en Familie derfra kan faa de Produkter, som er nødvendige i Husholdningen. Der er da ingen Grund for os til at gribe regulerende ind og sige: I maa ikke lave jeres Haver saa store; hvis I vil lave dem større end $\frac{1}{2}$ Hektar, maa I indhente Landbrugsministeriets Tilladelse dertil.

Det var den ene Motivering; den anden Motivering er, at i det her foreliggende Lovforslag gives der nye Regler for Jords Udstykning og Sammenlægning. Der gives bestemte Regler for, i hvilke Tilfælde Landbrugsministeren maa give Dispensation. Det vil antagelig i og for sig lette Arbejdet noget i Matrikulkontoret, at man nu faar bestemte Regler for, hvornaar der maa gives Dispensation og hvornaar ikke. Det

vil ogsaa være en Fordel, at der i det hele taget kan gives Dispensation, hvad der ikke kunde ske i alle Tilfælde tidligere. Men det forekommer mig, at da hele denne Ordning sikkert vil give Matrikulkontoret mere Arbejde, bør Lovgivningsmagten ikke gøre dette Arbejde større end absolut nødvendigt. Efter Forslagets Affattelse er Forholdet det, at hvis en Mand ønsker en Have større end den halve Hektar, saa har Landbrugsministeren Ret til at give Dispensation, og han vil sikkert gøre det i næsten alle Tilfælde. Der staar nemlig i Ændringsforslagets § 3 — jeg haaber den højtærede Formand vil tillade mig at læse det op —: „Endvidere skal Landbrugsministeren være bemyndiget til at fravige de i denne Lovs § 2 fastsatte Indskrænkninger i Retten til Deling af en Jordejendom i følgende Tilfælde“ — og saa nævnes der forskellige Tilfælde, bl. a.: „naar en købstadlignende Bebyggelse er opstaaet i Ejendommens Nærhed, naar Jordernes Værdi betydeligt overstiger, hvad de kan forrente som Landbrug“. Men Jordernes Værdi vil næsten altid betydeligt overstige, hvad de kan forrente som Landbrug, naar der er Tale om Udstykning; altsaa vil Landbrugsministeren praktisk talt altid have Ret til at give en saadan Dispensation og vil sikkert næsten altid gøre det. Men saa er det ret meningsløst, at Sagen skal sinkes, ved at det gøres nødvendigt at fremskaffe saadan Dispensation fra Landbrugsministeren.

Det forekommer mig, at vi her i Rigsdagen ved, at Sagerne har været sinkede nok i Matrikulkontoret. Vi vedtog for et Par Aar siden et Lovforslag om Omordning af Matrikulkontoret med højere Lønninger, og det motiveredes af den højtærede Landbrugsminister bl. a. med, at saa kunde Sagerne blive fremmet saa hurtigt, som rimeligt kunde forlanges. Jeg er ikke ganske vis paa, at det endnu er lykkedes at fremme Sagerne indenfor det Tidsrum, man rimeligt kan forlange, at de skal fremmes. Derfor bør Lovgivningsmagten lave Apparatet saa simpelt som muligt, give saa lidt Anledning til Dispensationer som muligt. Derfor havde jeg ønsket at stille et Ændringsforslag som af mig antydet. Der var ikke Tilslutning til det i Udvalget, derfor ansaa jeg det for unyttigt. Men jeg har villet benytte denne Lejlighed til at fremsætte disse Bemærkninger, saaledes at dette Spørgsmaal maaske kan overvejes senere.